

Sonra turşu oluyorlar ve beni ekşitiyorlar. Karın ağrısı oluyorlar. Fikirlerimi karın ağrısına dönüştürüyorum.

Fikirlerin paylaşılması neden gerekli? Aslında gerekli değil, hele benim gibi kendim yazarım, kendim okurum **formatında** yazan biri için zaten gerekli değil. İnsanın garip bir hastalığı varsa, mesela ek-mek yediğinde bayılıyorsa, bundan etrafına her fırsatta bahsetmek yerine ekmeği yemeyi bırakması ve bunu daha anlaşılır cümlelerle, mesela “sevmiyorum” diyerek anlatması beklenir.

Anlaşılmamak da böyle garip bir hastalık, anlaşılmıyorum demek, bunun üstüne gidilmesini gerektiren bir önemli bir şey söyleyecekmişim havası veriyor, öyle bir durum yok, garip hastalığa alışır insan, kulağında yıllarca müzik çınlayan insanlardan bahsediyordu mesela Oliver Sacks, onun gibi, anlaşıl-mamaya da alışır insan, dert etmeye gerek yoktur.

İsmet Özel bir yerlerde, herhangi bir kitap/fikir/yazı için orijinallik oranının %30'u geçmesi durumunda anlaşılmasının mümkün olmayacağını söylüyordu. Normalde bu %10 falandır, çok büyük bir orijinallik olsun dersiniz, ya absürd kaçır, ya farketmediğiniz şekilde basitleşir veya akıbeti başka bir şey olur ve neticede anlaşılmaz. İnsanların başkalarının fikirleri üzerine bu kadar kalem oynatmak **zorunda** olmalarının sebebi muhtemelen budur; aslına bakarsanız Freud'un insan **psyche** si hakkında ne anlattığı pek de umurumda değil, ama ne yaparsınız ki, insanlara “benim derdim bu” deyince anlamazlar da “Freud şunu demiş, Lacan bunu demiş, Adler şöyle yapmış, Jung da böyle yapmış, ilk üçünün ortak noktası fanfinfonken, son üçünün ortak noktası finfonfan; ben de bu yazımda dördünü kapsayan bir kurgu döktüreceğim” dersiniz, en azından anlaşılıyormuş hissine kapılabilirsiniz.

Kişinin kendini aldatması diyoruz.

Buddha da demiş ki, “elimdeki şu yapraklar size anlattıklarım, şu içinde olduğumuz orman da bildiklerim”, acaba basit –ve pedagojik– bir soylu yalan mı, yoksa kendisi Sokrat'ın “bildiğim tek şey bilmediğimdi” sözünün hilafına bir şeyler biliyor muydu?